

ГАННА ОСАДКО

Сарматське
море

 Богдан

УДК 82-1
ББК 84-5(4УКР)
О-72

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.*

ISBN 978-966-10-3988-8

© Навчальна книга – Богдан, 2014

Нову книжку віршів Ганни Осадко я б назвав поетичними історіями, перев'язаними вузлами пам'яті, своєрідною хронікою, яку тонко підсвічують жарівки її поетичної мови. Переважно ці історії викладені розмитим сюжетом, деталями, які, розсіпані у площині тексту, свідчать про цупку предметність поетичних образів і реальність їх походження. Майже у кожному вірші можна відчутти поетичне тертя між локальністю та універсальністю, які саме й творять особливий, авторський шов стилю. Це оповіді зрілих очей дитячої наївності, якесь дивне поєнання простоти і глибини, бажання сказати про світ, послуговуючись візуальними контактами з пам'яттю, з тим, що становить головний імпульс поезії.

Василь Махно

двома руками
і одним серцем

Балкон

Восени

(Це зазвичай приходить восени)

Хочеться говорити про прості зрозумілі речі,
Плести на спицях балачки
Про дитинство, яблучні пироги та старі фотографії,
Тихо розмовляти на кухні
На відстані двох тарілок із синіми обідками,
Так буцім у цілому світі вимкнули світло —
І нікуди більше спішити.

Голос перетікає, як липовий чай у горнята,
Розповідаю тобі про балкон
У своїй найпершій — дитячій — квартирі,
Такий собі апендицит
На рівні п'ятого поверху «сталінки» в центрі міста.

Я там практично жила у теплі пори року,
У нашому дворі був центральний відділ міліції,
Мені подобалося спостерігати
за групками чоловіків у формі,
Таких заклопотаних, таких поважних,
Пуляти у них вишневыми кісточками,
Реготати —
І ховатися за вічно мокрою білизною,
Що здималась, немов вітрила...

З балкона мене кликала мама,
І від її оксамитового голосу щось тепле і кругле
Ворушилося у моєму горлі:

*де білий світ
такий іще зелений*

...там, де довіра — як місток до віри,
там, де не треба масок, латок, лат,
лаштунків, обладунків, недомовок,
де «так» — це «так», а «ні» — сумні вогні
на полустанку втраченої долі...

там білий дім, там глиняна долівка,
поволі сум бере пастушу сумку,
бреде по травах і пастушить сон;

вікно відкрите — сад у нього дише,
ряба корівка тоне у туманах,
не вийти, ні зайти у ті краї,

де білий цвіт, та ще біліші груди,
де білий світ такий іще зелений,
де місяця краєць розкришився,
як бублик у долоні малюка...

така дотульна безпритульна ніч,
така роса, що льолю хоч викручуй,
такий гіркий полин, що ти вже сивий,
такі солодкі вишні, що любов.

при тиші та Бозі

темне вино — ніби віно чи клятва навіки,
той чоловік, що прийшов із-за моря по неї,
той чоловік, що дивився, як панна засмагла
бігла босоніж розпеченим містом південним,
той чоловік, що говорить з чужинським акцентом,
той, що просив пригубити гіркого тунку,
що поцілунком легким-виноградним-солодким
вийняв їй кісточку-душу із тіла-черешні,
той, що лукавив-ласкавив-леліяв-не лаяв,
той, що вином, а вона — хоч віночком із рути,
ті, що у місті, при морі, при тиші та Бозі
просто жили як уміли та були щасливі...

про каштани

Щороку більше каштанів розцвітає восени — ти помітив?... Хворі на всі голови свої безголові, — якогось вересневого ранку — а на тобі! — і пуп'яками, чи китицями, чи що там у них, каштанів, на макітрі? — зацвітааааають... Зворушує, якщо по правді. Не може не зворушувати. На тлі іржавого листя сусідів, ба навіть свого, власного! — «половина саду квітне, половина в'яне», як у пісні... На оцій от гілці — мругає карим оком каштанятко кругленьке, визираючи через зелену шпарочку своєї камери-одиначки, а на оцій от, зовсім поряд! півдолоні вище! — салато-вухово-спаніелеве листячко молодюсіньке, і сторчаком, до неба ще голубого — квіти білі...

...знаю, знаю, ти говорив... що вони всі — смертельно хворі, каштани оті, безумники, і що цвіт їхній — то не вельон любові, то такі собі білі тапочки ритуальні, і що ніц із того не буде людського...

...що є час квітувати, і час віддавати плід. Час тримати свічку несхитно усеньку ніченьку, і час падати каштанами на асфальти... Ах, яка перестрілка під вітру подувом! Ледве ще ухилилася! На голови, на голови, на голови невдахам-перехожим! Думаю, то янголятка-бешкетники бавляться, поціляючи каштановими істинами у тім'ячка тих, хто не в тім'я битий... Все шукають свого Ньютона, ага!)))

...їхала нині автобусом на роботу, свічечки рахувала каштанові. Тринадцять. Навіть не сумнівайся, тринадцять...

І ще, знаєш... Це знаки Господні, абощо... І нехай навіть хворі, і хай проминуці, і тисячу разів хай безглузді, смішні, звар'ятовані вони, ці каштани блаженські зі своїми квіточками миршавими, і нехай це неправильно, і невчасно, і мільйони не-не-не, що гільйотиною падають на шию мою, але...

...але ніжність до них відчуваю...

попри все — ніжність...

Зміст

двома руками і одним серцем

Балкон	6
Балада про колготки	8
двома руками і одним серцем.	9
жовта субмарина	11
Ганна	12
цвинтарні суниці	14
топінамбур	16
у добрі руки	18
боягузка.	19
бабусині капці	20
Голос спортивного коментатора.	22
Аня Мороз	24
тополіні ворожіння	25
про паралельні лінії.	27

Золоті геральдичні звірі

гробки	30
Листопад. Жіноче.	32
петеушники	34
майже колицкова	36
позитивні рекомендації щодо того, як пережити лютий	38
сад.	40
постсвятковий синдром	41
як сива галька	42
Робітничі квартали	43
осіння молитва	44

у дві нитки	84
про трави, про тривання...	85
безхатьки	86
кулька зі щастям.	87
де білий світ такий іще зелений.	89
при тиші та Бозі	90
нічна злива.	91
гранатова любов.	92
Пікнік на узбіччі.	94
Дзеркало	95
Київ. Весна	96
лютневі пейзажі	97
пора міжчасся	98
від щастя.	100

Четвер

про мову	104
про важливе	105
бабине літо.	106
екватор літа	107
мертва рибка	109
як виноградинка	111
про запахи	112
про кольори	114
про Божий світ	115
банально про яблука	116
Good morning, city	117
бузок	119
четвер	120
операційна	122
флейтистка.	124

Лоліта.	127
маха оголена. золоті лови.	128
Безголова весна.	130
Жіночий світ	132

Листи і листя

Дід.	136
адже — апостол Петро сказав... ..	139
Бабусина конвалія	146
сон	151
Викрадення Європи.	154
кахельки щастя	155
Острів святої Єлени	157
Сахарок	159
цей світ	161
зайченятко налякане, горобчик зіщулений... ..	163
Аніна рибка	166
Лист до Святого Миколая	169
Вона	171
про хімію страху.	173
Безіменна трава	174
Дякую тобі	175
Чи... ..	178
про каштани	180
ангелом, що рятує на водах.	181

Літературно-художнє видання

Ганна ОСАДКО

САРМАТСЬКЕ МОРЕ

Вірші

Головний редактор *Богдан Будний*

Редактор *Ганна Осадко*

Художник ????????????

Обкладинка *Ростислава Крамара*

Технічний редактор *Оксана Чучук*

Верстка *Ірини Демків*

Підписано до друку 16.06.2014. Формат 84×108/32. Папір офсетний.
Гарнітура Minion. Умовн. друк. арк. 10,08. Умовн. фарб.-відб. 10,08.

Видавництво «Навчальна книга – Богдан»

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного реєстру видавців,
виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції
ДК №4221 від 07.12.2011 р.

Навчальна книга – Богдан, просп. С. Бандери, 34а, м. Тернопіль, 46002

Навчальна книга – Богдан, а/с 529, м. Тернопіль, 46008

тел./факс (0352) 52-19-66; 52-06-07; 52-05-48

office@bohdan-books.com; www.bohdan-books.com

Осадко Ганна

О 72 Сарматське море. Вірші /Г. Осадко. — Тернопіль : Навчальна книга – Богдан, 2014. — 192 с.

ISBN 978-966-10-3988-8

ДК 82-1
ББК 84-5(4Укр)

ISBN 9789661039888

9 | 789661 | 039888